

Vitazstvo Srdca

NEBESKÝ OTEC PÔSOBÍ
V NAŠOM ŽIVOTE

Rodina Panny Márie

2020 (II) / č. 133

*B*oh je Otcem, ktorý má s nami
nesmierny súcit a chce, aby sa mu jeho deti
prihovárali bez strachu, priamo: „Otče“.

Pápež František, 12. decembra 2018

Otče, daj, aby všetci boli jedno!

Aj v tomto čísle Víťazstva Srdca chceme spolu s vami, milí čitatelia, priatelia a dobrodinci, prehĺbiť našu jednotu s nebeským Otcem. Robíme tak úplne v Ježišovom duchu, veď on ako Syn chce nás a všetky národy privádzať bližšie k Otcovi. Dokonca mnohí moslimovia, ktorí konvertovali na katolícku vieru, dosvedčujú, že v sne alebo vo svojom vnútri mohli intenzívne zakúsiť Božie otcovstvo, jeho zmilovanie a jeho odpustenie. Na nasledujúcich stranách spoznáme príbehy niekoľkých úplne rozdielnych ľudí v rozličných životných situáciách. Každý z nich má svoj osobitný vzťah k nebeskému Otcovi a ich príklad môže pomôcť aj našej snahe o jednotu s Otcem.

Svätá Elisabeth Hesselblad

„Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17, 21). Túto Ježišovu modlitbu si za svoje motto zvolili aj mnohí svätí a boli dokonca ochotní za to obetovať vlastný život. Na prvom mieste predovšetkým matka Eugénia Ravasio, ktorá sa s radosťou obetovala ako „malé semienko utrpenia“, aby raz všetci ľudia, **všetky národy** boli jedno v Otcovi. Za zjednotenie **pravoslávnych** s Rómom prosil na Východe svätý arcibiskup Jozafát, ktorý sa nazýva aj „mučeníkom jednoty“. Za návrat **anglikánov** do lona Katolíckej cirkvi ponúkla Bohu svoj život mladá blahoslavená trapistka Maria Gabriella dell'Unità zo Sardínie. A za obrátenie **Židov** – svojho národa – išla vedome ako zmierna obeta do koncentračného tábora nemecká konvertitka svätá Edita Steinová. Na nasledujúcich stranách bližšie spoznáme život menej známej, no tiež podmanivej svätej Elisabeth Hesselblad, pochádzajúcej zo Škandinávie. Ako konvertitka z Evanjelickej cirkvi hľadala a našla pre seba a pre **protestantov** svojej švédskej domoviny cestu k jednote práve v nebeskom Otcovi.

V borovicových lesoch Švédska

Mária Elisabeth Hesselblad sa narodila 4. júna 1870 v meste Fåglavik v juhozápadnej švédskej provincii Västergötland. Vyrastala ako piata z trinástich detí v láskyplnej a nábožnej luteránskej rodine patriacej do Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania, ktorá verne každú nedeľu chodila do kostola. Elisabeth bola od malička ku všetkým vlúdna a priateľská, no bývala často chorá. Už v ranom veku prejavovala nezvyčajný záujem o Boha a o vieru. S veľkou túžbou po poznaní začala každý deň čítať niekoľko strán z Biblie. Táto veľká „priekopníčka ekumény“ – ako ju nazval pápež Ján Pavol II. – o tomto období neskôr vo svojich autobiografických spomienkach napísala: „Keď som chodila do školy a videla som, že moje spolužiačky patria do rôznych cirkví, začala som rozmýšľať nad tým, ktorá z nich je tým pravým stádom, pretože v Novom zákone som sa dočítala, že existuje iba *jedno stádo a jeden pastier*“. Často som sa modlila, aby ma Pán voviedol to tohto *jedného* stáda, a spomínam si, že som o to raz prosila, keď som sa prechádzala pod vysokými borovicami mojej domoviny, a odpoveď som dostala veľmi zvláštnym spôsobom. Pozdvihla som zrak k nebu a povedala som: *„Drahý nebeský Otec, ukáž mi, kde je to jediné pravé stádo, v ktorom nás chceš všetkých zjednotiť.“* Vtedy som pocítila, ako do mojej duše vstúpil nádherný pokoj, a zdalo sa mi, ako by mi nejaký hlas odpovedal: *„Áno, dcéra moja, jedného dňa ti ho ukážem.“* Toto uistenie ma sprevádzalo po všetky tie roky, ktoré predchádzali môjmu vstupu do Katolíckej cirkvi.“ Už ako mladé veselé dievča ju súrodenci nevolali inak ako „naša malá mama“, pretože kde sa len dalo, tam pomáhala vyčerpanej matke a chorľavému otcovi. V dome Hesselbladovcov panovala taká veľká chudoba, že v roku 1888 sa 18-ročná Elisabeth vydala na cestu do Ameriky, do „krajiny neobmedzených možností“, aby tak mohla finančne podporovať svoju rodinu.

Bolestné hľadanie v Novom svete

Do príchode do New Yorku sa po nociach usilovne učila angličtinu a cez deň si robila kurz, aby sa mohla stať zdravotnou sestrou, čo ju naplňovalo veľkou radosťou. Vnútorne však bola stále hľadajúca. *„Moja duša bola plná neistoty a pochybností. Necítila som príslušnosť k žiadnej cirkvi. A predsa som sa snažila nájsť vo svojom srdci Boha, ktorého som milovala ako svojho Otca a ... ktorého by som nikdy nechcela zraniť.“*

Počas praxe v Rooseveltovej nemocnici sa Elisabeth skoro každý deň na chirurgickom oddelení obetavo starala aj o ťažko zranených írskych katolíckych robotníkov, ktorí si ublížili pádom z lešenia pri stavbe neďalekej katolíckej Katedrály sv. Patrika. I keď táto mladá zdravotná sestra nevedela, čo to za „šnúru z perál“ (ruženec) mali títo Íri, predsa vždy dávala pozor, aby sa im to, keď boli v bezvedomí, nestratilo. Jedného dňa počula istého mládenca, volal sa Patrik, *„na ktorom nezostala jediná kosť celá,“* ako svojím výrazným írskym akcentom volá svoju matku. Keď si uvedomil, že matka tam nie je, opakoval stále dokola, aj v noci vo veľkých bolestiach, tie modlitby, ktoré ho matka ako chlapca doma v Írsku naučila: *„Svätá Matka, Panna Mária, pomôž mi! Pomôž svojmu Patrikovi, ako to vždy robíš!“* Elisabeth ako evanjelička nevedela, čo si má o tom myslieť, a i naďalej hľadala duchovný domov, to jedno stádo, ktoré jej prisľúbil nebeský Otec ešte kedysi v borovicovom lese jej švédskej domoviny. Priznáva: *„Mala som možnosť spoznať ľudí všetkých vierovyznaní: katolíkov, protestantov, zoskupenia rôznych slobodných cirkví, neveriacich a židov. ... Ale nič nedokázalo uspokojiť vnútorný život mojej duše.“* Mimoriadne si vážila adventistov siedmeho dňa, ktorí sa v najobávanejšej časti New Yorku starali o chudobných a chorých.

*A*le najviac Elisabeth priťahovalo ticho katolíckych kostolov. Neskôr napísala: „*Pri smrtelnej posteli katolíkov som to vždy považovala za svätú povinnosť, aby som im zavolala kňaza a pripravila pre nich malý oltár. Mnohí kňazi, ktorí to videli, sa chceli so mnou rozprávať, ale všetkých som vedome odmietla.*“ Raz zavolala pátra z neďalekého jezuitského kostola k jednej španielskej pacientke, aby jej udelil sviatosť zmierenia. Prišiel páter Cardella. Keď ho potom Elisabeth odpreádzala k dverám, náhle sa k nej obrátil a vyslovil prorocké slová: „*Nielenže sa stanete katolíčkou, ale zomriete ako rehoľná sestra.*“ Avšak do tej doby mali ešte uplynúť roky vnútorného boja, intenzívneho štúdia katolíckej náuky, mimoriadnych pomáhajúcich milostí, sprevádzané modlitbou mnohých ľudí. Od roku 1896 sa 26-ročná Elisabeth ako ošetrovatelka starala o dlhodobu chorú matku z jednej bohatej a hlboko veriacej rodiny Cisneros. Emma a Mária, dve mladé dcéry a horlivé katolíčky, sa čoskoro stali najlepšimi priateľkami tejto mimoriadne láskyplnej opatrovatelky. Svoju švédsku priateľku presvedčili, aby ich v roku 1899 sprevádzala na dlhej ceste po Európe. Neskôr Elisabeth opísala jednu rozhodujúcu udalosť, ktorá sa odohrala v roku 1900 v Bruseli, keď biskup počas eucharistickej procesie na Božie telo niesol monštranciu naspäť do miestnej Katedrály sv. Michala archanjela a sv. Guduly: Na procesiu som sa pozerala ako sa pozerá na zaujímavú vojenskú prehliadku. Keď som videla, ako si obidve moje priateľky a väčšina ľudí kľakli, utiahla som sa za veľké vstupné dvere ... pričom som si myslela: *„Jedine pred tebou, môj Bože, si pokľaknem, ale nie tu!“* V tom momente vstúpil biskup s monštranciou do hlavnej brány. Kým dotedy bola moja duša rozorvaná v boji a bolesti, v jedinom okamihu ju naplnila neha a ja som počula láskavý hlas vychádzajúci z vnútra môjho srdca a akoby zároveň aj zvonka. Ten hlas mi hovoril: *„JA som ten, ktorého hľadáš.“* Vtedy som padla na kolená. Vzduch sa naplnil sladkou vôňou, ktorá sa podobala vôni lúky plnej jarných kvetov. ... Tam, za dverami kostola, som mala svoju prvú adoráciu v prítomnosti nášho božského Pána v Najsvätejšej sviatosti. Táto eucharistická milosť trvala i po Elisabethinom návrate do Ameriky. Katolícke kostoly, sväté omše a kňazské požehnanie ju priťahovali ako magnet. Avšak aby dokázala urobiť posledný rozhodujúci krok ku katolíckej viere, k tomu jej dopomohla jedna veľká bolesť a hlboká mariánska milosť.

V apríli 1902 pracovala Elisabeth ako staničná sestra v nemocnici, kde ju zastihol telegram informujúci o smrti jej milovaného otca. Aká neopísateľná bolesť, že nemohla s láskou stáť pri svojom vlastnom otcovi v hodine jeho smrti! Neskôr o tom napísala: „*Len čo sa však za mnou zavreli dvere, moju dušu naplnil hlboký pokoj. Pokľakla som, podala som ruky niekomu, ktorého prítomnosť som jasne vnímala, a povedala som: „Mária, Matka moja, zverujem ti svojho otca. Vezmi ho, Matka, a urob ho šťastným.“* Bola to moja prvá modlitba k Panne Márii a ja som si ju v tom okamihu zamilovala. *„Teraz viem, aký máš význam, najdrahšia Matka; už nás nikdy viac nič nerozdelí – ani v živote, ani v smrti. Som tvoja dcéra, Mária, Matka moja!“*“

Konečne v dome jediného skutočného Otca

*E*lisabeth často prosila: „*Bože, milované svetlo, veď ma.*“ A skutočne, pomaly začínala chápať, že to jedno pravé Kristovo stádo nie je také dokonalé, ako čakala. Už od detstva jej bola veľmi blízka sv. Brigita, ktorá bola tiež vernou dcérou Katolíckej cirkvi, hoci videla jej chyby, nespravodlivosti mnohých prelátov a dokonca aj hrubé slabosti pápeža a bojovala proti nim. Dokonca ani sám Ježiš nebol schopný vytvoriť medzi svojimi učeníkmi dokonalé stádo. V lete 1902 mohla ako 32-ročná konečne povedať: „*Všetky moje pochybnosti sa pominuli. ... Pokorne žiadam o prijatie do Katolíckej*

cirkvi. *Takmer 20 rokov som bojovala v tme, mnoho rokov som študovala katolícke náboženstvo a modlila som sa za pevnú vieru, vieru takú silnú, že aj keby rímsky pápež a všetci kňazi Cirkev opustili, zostala by som stále pevná a vytrvalá.*“

15. augusta 1902 žiarila šťastím, keď ako konvertitka v sprievode svojich dvoch priateľiek a krstných mám Emmy a Márie z rodiny Cisneros bola pátrom Hagenom SJ, budúcim duchovným vodcom, slávnostne prijatá do Cirkvi a podmiennečne pokrstená. *„Krstná voda sa liala na moju hlavu a ... v jedinom okamihu ma zaplavila Božia láska.*“

Druhá svätá Brigita

*N*a Vianoce 1902 Elisabeth prvýkrát navštívila svoju rodinu vo Švédsku už ako katolíčka. *„Keď som vstúpila na domácu pôdu, bolo mojím jediným želaním dať svoj život za návrat mojich krajanov – mužov a žien – a celej Škandinávie do jediného pravého stáda.*“ Na jar potom cestovala na pozvanie svojich priateľiek Emmy a Márie do Ríma, kde sa jej život natrvalo zmenil. Keď sa cez námestie Piazza Farnese viedli do Chrámu sv. Petra, Elisabeth padol pohľad na fasádu malého kostola s nápisom: In honorem Sanctae Birgittae – Na počesť svätej Brigity. *„Dom svätej Brigity!*“ zvolala nahlas. Námestie, dom, malý biely kostol s portálom medzi dvoma veľkými, elegantnými stĺpmi, všetko bolo presne také, aké to videla vo vnútornom obraze, keď bola ešte školáčka. Elisabeth s búšiacim srdcom vstúpila do kostola, kde sa okamžite cítila ako doma. Keď vďačne pokľakla a modlila sa, začula náhle hlas: *„Chcem, aby si mi tu slúžila.*“ A na konci svojho päťtýždňového pobytu v Ríme bola opäť vnútorne uistená: *„Na tomto mieste máš pôsobiť. Ty, dcéra svätej Brigity, máš pracovať pre Boha. Sama Brigita ti bude pomáhať.*“ Tak sa aj stalo. Elisabeth Hesselblad v roku 1904 prerušila svoju prácu v Amerike, zbalila si „svojich sedem slivák“ a definitívne sa vrátila do Domu sv. Brigity v Ríme, ktorý sa neskôr stal materským domom jej sesterskej komunity.

V roku 1906 dostala táto pokorná a veľmi nadaná Švédka so súhlasom pápeža Pia X. sivý habit sestier Kongregácie najsvätejšieho Spasiteľa, Rádu sv. Brigity, ktorý sa pod jej múdrym materiským vedením nádherne rozvinul ako nová vetva pôvodného Brigitinho rádu – vždy s prednostným cieľom: *„Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe.*“ Apoštolská horlivosť matky Elisabeth a jej neúnavná a veľkorysá láska k človeku bez ohľadu na osobu, boli pre ňu doslova typické. Počas druhej svetovej vojny niekoľko mesiacov skrývala v dome rímskych židov a politické obete, čím riskovala vlastný život. Podarilo sa jej pomôcť mnohým židom, baptistom a neveriacim, aby našli cestu do jedného stáda s jedným pastierom; tak pomohla napríklad aj hlavnému rabínovi Ríma Eugeniovi Zollimu. Rada sa spolu so sestrami takto modlila k sv. Brigite: *„Získaj milosť viery všetkým, ktorí sú mimo jedného stáda, aby sa stratené ovce mohli vrátiť späť k pravému pastierovi.*“ Jej tichým želaním bolo, aby sa švédsky ľud vrátil do Katolíckej cirkvi. Tomuto cieľu bola osobitne oddaná, za to obetovala aj svoje rastúce fyzické utrpenie, temnotu, poníženia a napätie v ráde, k čomu dochádzalo najmä v posledných rokoch jej života.

„Nášmu drahému Pánovi nikdy nič neodmietnite. Ak vám zosiela skúšky, len si overuje vašu vernosť. Prijmite ich!“ prosila aj svoje duchovné dcéry. Nikdy sa nestážovala a o svojej blížiacej sa smrti s úsmevom povedala: *„Som na stanici a čakám na vlak.*“ 86-ročná matka Elisabeth sa neustále modlila ruženec, až pokým 24. apríla 1957 pokojne neusnula.

Pápež Ján Pavol II. blahorečil Elisabeth Hesselblad vo Svätom roku 2000 a svätorečená bola pápežom Františkom v Roku milosrdenstva 2016.

Prameň: Memorie autobiografiche della beata Madre M. Elisabetta Hesselblad, Curia Generalizia Casa di Santa Brigida, Piazza Farnese, Roma, Tipografia Cardoni, Anno Giubilare 2000

Ako dôveruje kráľ

Zodpovední rodičia cítia, ako veľmi sa musia pred Bohom stať deťmi, aby si od neho denne vyprosovali lásku, trpezlivosť a tvorivé podnety pre tých, ktorí sú im zverení. O čo viac by sa však mal vo svojom vysokom postavení a povolaní pred Bohom uponížiť kresťanský vládny činiteľ – hlava štátu! Belgický kráľ Baudouin I. (1930 – 1993), o ktorom sme písali už vo Víťazstve Srdca č. 30, túto veľkosť mal. Po skorej smrti svojej matky, poznačený aj ďalšími údermi osudu bol v roku 1951 hlboko veriaci katolík Baudouin iba ako 20-ročný dosadený na kráľovský trón, keď z tohto úradu odstúpil jeho otec. Vo svojom vzornom manželstve s Fabiolou niesol Baudouin svoj osobný kríž, že sa fyzicky nikdy nemohol stať otcom. To v ňom však znásobilo jeho lásku k svojmu ľudu, ktorému ako skutočný otec a pastier vládol celých 42 rokov. Zvlášť jednoduchých ľudí, deti a núdzných dokázal počúvať s takým úprimným záujmom, akoby každý z nich „*bol tou najdôležitejšou osobou na svete.*“ Pritom sa tento kráľ počas celého svojho života cítil pred Bohom ako slabé dieťa, ktoré tak v duchovnom živote, ako aj vo verejnom úrade zápasí so svojou slabosťou. V jednom liste sa úprimne vyznal: „*Podstatné však je, že už nezúfam nad sebou pre svoje slabosti, ale naopak, práve ony ma podnecujú, aby som sa s dôverou opieral o lásku a silu môjho Otca.*“

Zvlášť ku koncu života, keď mu pre bolesti srdca ubúdali fyzické sily a musel stále jasnejšie počítať s náhlým odchodom do „domu Otca“, sa prehĺbilo jeho chápanie, čo znamená byť dieťaťom Otca. V roku 1992, v predposlednom roku svojho života sa ako 61-ročný vo svojom denníku vyznáva z niečoho výnimočného: „*Rok 1992 bude pre mňa rokom Otca. Ježiš, priveď ma, prosím ťa, k Otcovi! Nauč ma klaňať sa mu, počúvať a poslúchať ho, aby som robil len to, čo sa mu páči. ... Pane, ukáž mi pravý zmysel Božieho synovstva, lebo viem, že každý, kto sa vyhlasuje za jeho syna, je dedičom jeho kráľovstva. Nauč ma vnímať všetkých mojich bratov a sestry ako tvoje deti.*“

V nedeľu 6. januára toho istého roku na sviatok Troch kráľov si kráľ Baudouin zaznamenal nasledovné dojímavé riadky, ktoré poukazujú na jeho detskú dôveru k nebeskému Otcovi: „*Dnes som sa zobudil veľmi skoro a už som viac nemohol zaspáť. Až tu, pred Sviatostou oltárnou naberam potrebné sily. Som u môjho Otca, v náručí mojej Matky. Ďakujem ti, Pane, že môžem teraz prebývať v tvojej bezprostrednej blízkosti a nechať sa spaľovať tvojou nekonečnou láskou. Aj keď to zmyslami nepocitujem, viem, že táto láska ma premieňa, očisťuje, robí ma múdrejším, trpezlivejším, súcitnejším a viac milujúcim. Presvätý Duch, odstráň z môjho srdca každú prekážku, aby bolo pripravené prijať dary môjho Otca. Ako veľmi by som chcel byť jeho radosťou a zostať pritom nevinným dieťaťom, ktoré inštinktívne cíti, že bez svojho Otca a svojej Matky nedokáže žiť. Áno, Pane, chcem zostať úplne nenápadný a žiť úplne ponorený do teba. Jediné, po čom túžim, Stvoriteľ a Otče, je byť v tvojej prítomnosti, byť ňou úplne absorbovaný. Dnes chcem byť pre Fabiolu a všetkých, ktorých stretnem, odbleskom tvojej lásky a tvojej nehy. Otče môj, prosím ťa, zostaň aj po mojom odchode z tejto kaplnky blízko pri mne. Chcem zostať dieťaťom, ktoré žije len skrze teba. Všemohúci a milosrdný Bože, darujem ti a zverujem pod tvoju ochranu tento svet, ktorý je poznačený toľkým utrpením, pretože jeho vodcovia nepoznajú teba a odvrhli od seba tvoju lásku. ... Ďakujem ti, Pane, že ťa môžem nazývať svojím Otcom...*“

Po niekoľkých krízach a operácii srdca sa kráľ modlil: „*Ďakujem ti, Pane, že ma takto vedieš krok za krokom... Myslím si, že dozrieva vo mne vedomie môjho synovstva voči nášmu nebeskému Otcovi. Často si opakujem sám pre seba: ‚Ty si môj Otec a ja som tvoj syn.‘ Chápem, že v tomto výroku je obsiahnuté obrovské tajomstvo, ktoré mi raz chce môj Otec odhaliť. Teraz už viem, že podmienkou je zásadná zmena môjho života... Ježiš, uskutočni so mnou a Fabiolou svoj sen o svätosti.*“

Raz v noci na Floride ...

*S*r. Eugenia Giusanni, doteraz naša jediná apoštolská sestra z Talianska, nám sama porozprávala o tom, aké dôležité pre jej život a povolanie bolo objaviť lásku nebeského Otca:

Mala som veľmi šťastné detstvo a vyrastala som vo veľkom dome s bazénom v severotalianskom meste Varese neďaleko švajčiarskych hraníc, obklopená láskou mojich dobre situovaných rodičov. Mali krásne manželstvo a mňa tešilo, že môj milovaný ocko, jeden z najpokrokovejších a najlepších kúrenárskych technikov v severnom Taliansku, mohol pracovať u nás doma na prízemí.

Keď som bola malá, nedokázala som dlho vydržať bez jeho prítomnosti. Často som zliezla po schodoch do jeho kancelárie, aby som ho navštívila. Ale to najkrajšie bolo, keď som sama s otcom mohla každý rok stráviť lyžovačku v zasnežených Dolomitoch. Tento čas sme nazývali „bielym týždňom“. Veľmi rada som mala aj nášho kňaza. Vždy bol otcovský a dokázal vo mne roznieť lásku k Pánovi Ježišovi, dokonca až tak, že moja dievčenská duša už pri prvom svätom prijímaní vedela: Chcem sa stať sestrou. Potom prišiel rozhodujúci 22. máj 1984. Doktori, ktorí podrobne skúmali vizionárov z Medžugoria, mali v našej farnosti prednášku o zjavení Panny Márie. Miesto jej zjavenia bolo pre nás neznáme. Moji rodičia, ktorých sa to hlboko dotklo, sa išli o tom osobne presvedčiť. Keď sa po piatich dňoch vrátili, my dcéry sme ich nespoznávali, keď povedali: „*Panna Mária chce, aby sa rodina spolu modlila ruženec. Chceme teda robiť to, čo od nás žiada.*“

Tento každodenný ruženec vo večerných hodinách, aj keď väčšinou tvrdo vybojovaný, nás pomaly menil: začali sme sa postiť, aj v pracovných dňoch chodiť na svätú omšu, pravidelne sa sponedať a čítať si zo Svätého písma. Keď som mala sedemnášť rokov, po prvýkrát som cestovala do Medžugoria. V čase štúdia predškolskej pedagogiky som túžila stať sa rehoľnou sestrou. Ale keďže som milovala deti, prosila som Ježiša: „*Pane, chcela by som sa vydať a byť matkou mnohých detí.*“ Keď mi rodičia na moje 18. narodeniny darovali púť do Svätej zeme, pri Svätom hrobe som sa vrúcne modlila: „*Ježišu, chcem si založiť svätú rodinu, v ktorej by si ty bol centrom. Ale tvoju vôľu chcem konať viac ako čokoľvek iné.*“ Aká inšpirovaná bola táto krátka modlitba, sa ukázalo až oveľa neskôr. V každom prípade, zakrátko som sa veľmi zalúbila a úprimne som svojej prvej veľkej láske hneď na začiatku povedala: „*Musíš vedieť jednu vec – v mojom živote budeš mať vždy druhé miesto, pretože prvé má Ježiš.*“

Čo však láska neurobí? Môj priateľ, ktorý ma nosil na rukách, sa otvoril Bohu a viere. Všetko sa zdalo perfektné, ... keby mi niečo zrazu nezačalo chýbať. Zjavne mi naša láska nestačila. Čoskoro som necítila vôbec nič a hoci mi to bolo ľúto, bol to koniec nášho priateľstva. Podobne sa to opakovalo aj s inými mladými mužmi a ja som si vždy hovorila: „*Ak to nie je tento, spoznám niekoho iného.*“ A skutočne, v roku 1991 som sa zoznámila s Niekým úplne iným! Mala som vtedy 24 rokov a celý rok som vždy cez víkend chodila do školy modlitby, ktorú viedol sväto žijúci kňaz don Gasparino v meste Cuneo neďaleko Turína. Jedného nedeľného rána na svätej omši nám jedinečným spôsobom vysvetlil podobenstvo o milosrdnom otcovi.

Jeho slová o márnoträtom synovi prenikali do môjho srdca ako mocné ohnivé šípy a ja som úplne nezaslúžene pochopila pre mňa niečo veľmi zásadné: Boh je môj Otec! Zdalo sa mi, akoby do môjho srdca ako do miestnosti natrvalo vstúpil nebeský Otec, akoby bol pri mne veľmi blízko! Sotva som

sa vrátila domov, hneď som vyhrkla: „Mami, predstav si: Boh je môj Otec!“

O dva roky neskôr, počas kurzu reflexnej terapie, som stretla človeka, s ktorým som sa zasnúbila. Chceli sme sa vziať, ale pokoj som v sebe nemala. V tejto núdzi som často putovala na Sacro Monte di Varese, na „svätú horu“ mojej domoviny, a modlila som sa: „Panna Mária, prosím ťa, nedovoľ, aby som sa zmýlila.“

Vtedy som mala niekoľkokrát podivný sen: ako nevesta som po otcovom boku v našom farskom kostole kráčala smerom k oltáru, kde ma čakal môj ženích. Nikdy som však jeho tvár nevidela, pretože žiaril ako svetlo. Pri pomyslení, že dávam svoje áno na celý život, som v tom sne vždy v panike z kostola utiekla. Moja vnútorná tma rástla a stále páľčivejšie na mňa doliehala otázka: Mám sa vydať? Alebo nemám? Môj snúbenec vedel o mojich bojoch. Nakoniec som na sedem dní odišla do kontemplatívneho kláštora, aby som tam prosila o poznanie. Ale Ježiš mlčal a ja som naďalej dôverovala.

Medzitým boli všetky svadobné prípravy ukončené. Svadba sa mala konať presne o jeden mesiac, 4. septembra 1993. Svadobné šaty, závoj, topánky boli pripravené, darčeky pre hostí prišli a aj náš dom bol zariadený, už sa doň len nasťahovať! A potom počas jednoduchého telefonického rozhovoru prišiel ten Boží okamih úplne neočakávane. Ako blesk z jasného neba ma v jedinej chvíli naplnila nezvratná istota: vydávať sa nebudem! Len čo som urobila toto rozhodnutie, zavládol vo mne hlboký pokoj. S nepoznanou vnútornou silou a úplne pokojne som to povedala svojmu snúbencovi. Napriek veľkému sklamaniu sa ma snažil pochopiť. Po zrušení svadby sa kapitola mojich prvých dvadsiatich šiestich rokov uzavrela.

 Rok neskôr išla moja rodina do Medžugoria s našim dobrým priateľom kňazom donom Pablom Martinom. Tam sme spoločne vybrali peknú bielu sochu Panny Márie; chcel ju kúpiť pre istú rodinu z jeho farnosti Civitavecchia.

O niekoľko mesiacov neskôr – 2. februára 1995 – oči tejto malej sochy Panny Márie prvýkrát ronili krvavé slzy. Odvtedy to bolo ešte 14-krát a táto socha Panny Márie sa rýchlo stala všeobecne známou ako Madonnina krvavých slz z Civitavecchia. Nadprirodzený pôvod týchto udalostí neskôr potvrdil dokonca sám svätý pápež Ján Pavol II. Čoskoro za ňou prichádzalo až 2 000 pútnikov denne, takže moja rodina donovi Pablovej intenzívne pomáhala päť a pol mesiaca. Mojou úlohou bolo od skorého rána až takmer do polnoci usmerňovať tok pútnikov v kostole. Týmto spôsobom som strávila mnoho hodín pred milostivou sochou a bola som svedkom mnohých milostí. Pred bohostánkom som sa často modlila: „Pane, spoznala som krásnu ľudskú lásku. Tá mi však nestačila. Prosím, dovoľ mi, aby som pocítila tvoju lásku.“ Raz v noci, ešte predtým, než som zamkla kostol, som sa sklonila pred bohostánkom a prosila som: „Ježiš, dovoľ mi pocítiť tvoju lásku!“ V tú noc sa do môjho vnútra vliala láska, ktorú som po prvýkrát vo svojom živote prežila ako hojnosť, ako prebytok – presne tak, ako keby mi chcel Pán dať pochopiť: „Pozri, teraz som ti dovolil zakúsiť kvapku svojej lásky. Si slobodná!“ A ja, dievča extrémne milujúce slobodu, ktoré nebolo nikdy spokojné s deväťdesiatimi deviatimi percentami, som sa dokázala otvoriť a rozhodnúť pre povolanie: „Áno, volím si teba, Ježiš.“ Túto milosť mi dozaista vyprosila Panna Mária v Civitavecchii, ako aj skutočnosť, že som sa tam v novembri 1995 stretla s biskupom Pavlom M. Hnilicom a P. Paulom M. Siglom a že som sa čoskoro zoznámila s *Rodinou Panny Márie*, ktorá ma veľmi priťahovala.

 V tom čase mi ešte niečo iné pomohlo nájsť moje konečné miesto. Vianoce 1995 strávila moja rodina s donom Pablom v Miami na Floride v USA, kde sme sa zúčastnili na duchovných cvičeniach. Rozhodli sme sa, že cez Svätú noc budeme mať eucharistickú adoráciu. Bola to „moja“ Svätá noc, keď som mala spoznať úžasné posolstvo nebeského Otca matke Eugénii Ravasio. Moja mama mala adoráciu predo mnou, a keď som ju o druhej ráno striedala, vtisla mi do ruky brožúru so slovami:

„*Toto si musíš prečítať!*“ V tom čase som už mala pekný vzťah s nebeským Otcom, mojím Oteckom. Ale tieto jeho slová, ktoré som prečítala jedným dychom, prevýšili všetko! Boli balzomom pre moju dušu. Áno, nakoniec mi dali potrebnú odvahu odovzdať svoju budúcnosť nebeskému Otcovi, aj keď celkom bez emócií, a to 14. júna 1996, na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. V ten deň po svätej omši som povedala P. Paulovi: „*Rozhodla som sa. Prosím, môžem vstúpiť do vašej komunity?*“ Vo chvíli, keď som to vyslovila, vstúpila do môjho srdca radosť.

„Moje áno navždy“ ako nevesta Kristova som Ježišovi dala už vtedy, keď som 8. júla 1996 v Bazilike Panny Márie Sedembolestnej v Šaštíne vstúpila do noviciátu Rodiny Panny Márie. Pretože to bol pre moju dušu skutočne svadobný deň, k modrej sukni noviciek som si vedome obula svoje biele svadobné topánky, pôvodne určené na moju svadbu.

Sr. Eugenia milovala okrem lyžovania aj plávanie, korčuľovanie a tenis. Keď išla von so svojimi priateľmi, rada tancovala. Najviac fascinujúce však pre ňu boli rýchle autá – to zdedila po otcovi, ktorý pochádza z Monzy, kde na legendárnej trati zahrieval automobily na preteky Formuly 1. Naučil ju jazdiť a od tej doby bola nadšená rýchlou jazdou autom, ako aj svojou dobrovoľníckou prácou na záchranných výjazdoch Červeného kríža vo Varese, kvôli čomu si spravila extra vodičský preukaz.

„Nebeský Tatko“ u nás doma

Barbara Panzl z dedinky Schlaiten na východe Tirolska je moderná mama a žena v domácnosti, ktorá si prednedávnom otvorila vlastné kaderníctvo. Napriek mnohým povinnostiam, termínom a aktivitám má nebeský Otec v jej rodine pevné miesto. V tirolskom dialekte ho Barbara láskyplne nazýva „Himmel-Tati“ – nebeský Tatko.

*K*ed' v našej veľkej roľníckej rodine, v ktorej som vyrástla, išlo o nebeského Otca a Pannu Máriu, hovorilo sa o nebeskom Tatkovi a nebeskej Mamke. Našu dôveru k rodičom – nášmu tatkovi a našej mamke – sme bez veľkého premýšľania jednoducho preniesli na Boha a dali sme mu tak ten najmilší titul, aký sme Bohu Otcovi len mohli dať. Táto blízkosť a dôvernosť voči nemu mi zostala až podnes, dokonca aj počas búrlivých rokov môjho života, keď som sa síce vzdialila od Cirkvi, ale nie od Boha. Úprimne povedané, ešte aj dnes ma na bohoslužbách priťahuje predovšetkým pekné slávenie svätej omše a spoločenstvo s ostatnými veriacimi. Avšak to najdôležitejšie, čo pre mňa vždy bolo a aj zostalo, je, samozrejme, rozhovor s mojím ‚Tatkom‘ v nebi. Toto moje intenzívne spojenie a – dalo by sa povedať – táto moja horúca linka do neba sa pre mňa ako matku rodiny a manželku stala ešte horúcejšou. Lebo kto má rodinu, vie, ako veľmi potrebuje, aby bol zhora vedený a nesený.

Mne sa ešte nestalo, že by mi môj nebeský Tatko nepomohol, a ja som ho potajomky vyhlásila za veliteľa a vodcu mojej malej rodiny. Je jedno, o čo ide a aké ťažkosti na nás doliehajú, teraz to už pripomínam aj môjmu drahému manželovi: „*Pod', Christian, pomodlime sa predsa k nebeskému Tatkovi.*“ A aj ja sama ho často v tichosti prosím, aby mi pomohol ovládať vlastnú netrpezlivosť, keď cítim, že ma niečo presahuje. Či je to doma, v obchode, na ceste autom ... prakticky vo všetkých životných situáciách sa stáva, že mu hovorím, kde mi niečo chýba a že ho potrebujem. Jednoducho sa s ním rozprávam. On je predsa tu, on je dokonca vo mne! A túto dôvernosť chcem bezpodmienečne sprostredkovať aj našim dvom malým pokladom, dvojičkám Sára a Sarine.

Keď mali jeden a pol roka a už samotné dokázali lyžičkou naberať a jesť svoje jedlo, začala som sa s nimi pri stole modliť. Potom večer som si kľakla k ich postieľke a celým srdcom som sa s nimi modlila. „*Takže, teraz si zložíme ručičky, zatvoríme očka a poprosíme nebeského Tatka o jeho požehnanie.*“ Neskôr sa slová ich modlitbičky dokonca aj rýmovali: „*Milý nebeský Tatko, očka mi zatvor, aby som spala sladko. Vezmi ma do svojho náručia a ochraňuj ma až do konca života! Ďakujem za tento nádherný deň.*“ Vyvrcholením všetkého však bolo, keď mi Sára a Sarina jedného dňa začali robiť konkurenciu. Zrazu pri postieľke stále hovorili o nebeskej Mamke; asi aj preto, lebo nad ich postieľkou visel obraz Panny Márie, ktorý som kedysi mala nad postieľkou ja. Tento obraz je pre ne zvlášť vhodný na ‚posielanie pusinky‘. Tak teraz prosíme aj našu nebeskú Mamku o jej požehnanie: „*So svojím milým Synom, požehnaj nás Panna Mária.*“

Jednoduchá modlitba s našimi deťmi je čosi veľmi pekné a upokojujúce aj pre môjho manžela. Pred každým jedlom sa všetci štyria chytíme za ruky a spoločne ďakujeme nebeskému Otcovi. Tento malý rituál je pre nás taký vzácný, že ho nechceme zanedbať. Ak sa niekedy aj pritrafí, že pred jedlom na modlitbu zabudneme, začnú sa prežehnávať naše malé dievčatká: „*V mene Otca...*“ Je pre mňa dojmavé práve to, že naše dvojičky to robia samy od seba! Predovšetkým Sára je pritom dôsledná. Keď sa Sarina nechce modliť a odvráti sa, potom jej Sára zloží rúčky, otočí sa k nášmu

oltáriku a povie: „*Nebeský Tatko ... modliť!*“

Áno, pre mňa samotnú je veľmi dôležité, aby moji najdrahší zažívali vieru bez akéhokoľvek nátlaku a aby ju pociťovali ako radosť. A keď sa moje dievčatká niekedy naozaj nechcú modliť, spýtam sa len: „*Môžem sa modliť za vás?*“ A hneď zase spoločne zopneme ruky.

Dve zdravé deti, milý manžel, ktorý nám za tri mesiace postavil nádherný drevený dom v záhrade nášho pozemku. A ešte omnoho viac... Za to všetko vysielam do neba mocnú chválu: „*Nebeský Tatko, ďakujem tisíckrát!*“

Vždy nás miluje

*H*edwig Maria Mayerová zo Salzburgu vyrastala v mnohodetnej rodine. Keďže jej otec pre zranenie z vojny nemohol vykonávať svoje zamestnanie, snažil sa živiť rodinu prácou doma. Viac ako dvojizbový byt, v ktorom sa odohrával každodenný život so siedmimi deťmi, si však nemohli dovoliť. Je pochopiteľné, že otec – krajčír sa snažil prísnosťou urobiť poriadok predovšetkým medzi svojimi synmi. Pani Mayerová nám rozprávala:

„Pretože sme boli chudobní a že nás bolo veľa detí, zosmiešňovali nás a okrem toho sme často dostávali od nášho otca bitku. Tak sa stalo, že som vyrastala s pocitom menejcennosti. Hanbila som sa za našu rodinu, bola som nesmierne plachá a neodvážila som sa na verejnosti nič povedať. V tomto svojom zúfalstve som sa, odkedy si pamätám, obracala na nebeského Otca. Jemu som zverila svoju núdzu a jemu som rozprávala o tom, ako mi je zle. Vždy ma vnútorne upokojil a nezriedka mi daroval dokonca i radosť. Mala som k nemu vrúcnu dôveru, pretože som zažívala ako mi on a Panna Mária dávali tú lásku, ktorá mi doma chýbala. On mi daroval aj milosť, aby som dokázala odpustiť vlastnému otcovi, takže v mojom srdci nezostal žiaden hnev a žiadna zlosť.“

Keď som neskôr od psychológov počula, že príliš prísny otec kazí predstavu o nebeskom Otcovi, myslela som si: U mňa to neplatí, pretože práve pre tvrdosť môjho vlastného otca sa vo mne rozmnožila dôvera k nebeskému Otcovi.

Ako mladej matke sa mi dostalo do rúk posolstvo nebeského Otca. Stále znova a znova som ho čítala, nevedela som prestať a začala som sa modliť aj modlitbu k nebeskému Otcovi, ktorú napísala matka Eugénia. Táto modlitba mi vždy pomáhala v duševnej núdzi, a preto patrí až dodnes k pokladu našich rodinných modlitieb. Ale až teraz – cez časopis *Víťazstvo Srdca* – som sa dozvedela, že touto modlitbou možno dokonca získať odpustky.

Keď naša dcéra Gabriela Monika ešte ako bábätko dostala po očkovaní viaceré ťažké neliečiteľné choroby, bola pre mňa a môjho muža dôvera v nebeského Otca veľmi rozhodujúca. Boli sme si natoľko vedomí, že sme v Božích rukách, že sme mu pre túto ťažkú ranu osudu nikdy nerobili výčitky. Naopak, lásku k nášmu nebeskému Otcovi a k našej nebeskej Matke sme ďalej odovzdávali obom našim deťom.“

Manžel pani Hedwig Mayerovej, Egbert, je trvalý diakon a ich dcéra Gabriela žije v Ráde zasvätených panien.

„Pre mňa je nebeský Otec ten, ku komu **VŽDY** môžem prísť, ten, ktorý ma vždy miluje a rozumie mi.“

Hlas umlčanej Cirkvi

Nebeský Otec niekedy použije aj veľmi neobvyklé prostriedky, aby nám v ťažkých situáciách prejavil svoju lásku a uistil nás o svojej prítomnosti.

Príkladom toho je aj významná talianska mystička a stigmatizovaná Božia služobníčka Maria Teresa Carloni (1919 – 1983). Aj cez ňu náš Pán maril moc protináboženského komunistického režimu a prostredníctvom daru bilokácie, ktorý jej dal, mohla ona sama posilňovať a utešovať svedkov viery a vyznávačov v krajinách východného bloku. Nech je aj pre nás svetlom nádeje v temných časoch

Boh Otec áno - Cirkev nie

V jednej bohatej aristokratickej rodine v talianskom meste Urbania prišlo 9. októbra 1919 na svet dievčatko, ktoré sa malo stať radkyňou a oporou nielen pre biskupov a kardinálov, ale aj pre štyroch pápežov – Pia XII., Jána XXIII., Pavla VI. a Jána Pavla II. Keďže už ako trojročná stratila Maria Teresa svojich rodičov, jej výchovy sa ujala stará mama. Tá svoje zverené vnúcatá – Mariu Teresu a jej o šesť rokov staršieho brata – vychovávala podľa prísnych náboženských a morálnych zásad, prislúchajúcich ich stavu. Napriek starostlivej a prísnej výchove bola Maria Teresa ako mladé dievča cez služobníctvo a známych často konfrontovaná s protináboženskými názormi a škandalóznymi situáciami, čo malo za následok, že sa v tomto vnútornom zmätku vzdala akejkolvek náboženskej praxe. Jej citlivé a úzkostlivé svedomie často trápili škrupule, ktorých sa chcela zbaviť vo svätej spovedi. Ako 17-ročná však natrafila na nie veľmi chápatelného spovedníka, takže zo spovednice utekala s pevným predsavzatím, že sa tam nikdy viac nevráti. Stojac vo dverách kostola, uprela posledný pohľad na kríž a na rozlúčku povedala: „Ešte sa uvidíme!“ Tieto slová sa skutočne naplnili, ale cesta späť bola veľmi zdĺhavá.

*P*očas druhej svetovej vojny sa Maria Teresa v rokoch 1939 – 1943 napriek nesúhlasu svojej rodiny vyučila za zdravotnú sestru a s veľkým nasadením pracovala v Ríme u maltézskeho rytiera. Hoci nechodila ani na svätú omšu, ani neprijímala sviatosti, Boha Otca veľmi milovala. Modlila sa a úplne sa obetovala za zranených a zomierajúcich: „Čo som už len mohla robiť ja, úbohý výhonok, ktorý sa oddelil od viniča? Prebdené noci na studenej podlahe pri chorých, ktorí tak či tak zomierali, avšak neboli si toho vedomí a rebelovali. Keby mohli zakúsiť aspoň trochu pokoja! Na celé mesiace som zabudla na spánok; noci som trávila v prázdnej kaplnke, kde som ležala vystretá pred Najsvätejšou sviatosťou. Za čo som sa modlila? Neprosila som o nič pre seba, lebo som sa nepovažovala za živého člena Cirkvi. Prosila som za tých, ktorí boli mimo Cirkvi.“

Počas týchto rokov sa Maria Teresa zaľúbila do jedného mladého lekára, ktorý jej lásku opätovoľ. Uprostred toľkého utrpenia zasvietilo v jej živote svetlo nádeje, ktoré ale príliš skoro nato znova zhaslo. Keď raz večer spolu kráčali na nočnú službu, zastavila ich na Anjelskom moste hliadka. Skôr ako stihli vytiahnuť doklady, jeden z policajtov na lekára vystrelil. Maria Teresa sa pokúsila dostať

zraneného do nemocnice, ten však ešte na ceste tam zomrel. Ďalšia nevýslovná bolesť! Na želanie rodiny študovala Maria Teresa po vojne pedagogiku, aby mohla vykonávať povolanie prislúchajúce jej postaveniu. To jej však nebránilo v tom, že aj naďalej pracovala ako zdravotná sestra. Mala len 26 rokov, túžila sa celá do niečoho vložiť, ale vlastne celkom nevedela, čo má urobiť so svojim životom: „*Buď všetko, alebo nič,*“ to bolo jej životné motto. „*Urobila som všetko, čo bolo možné, to nemožné ešte len urobím.*“

Nový začiatok

Do smrti starej mamy v máji 1951 zostala 31-ročná Maria Teresa úplne sama. „Sklúčená, vyčerpaná, premožená obavou, že zomriem bez toho, že by som vykonala niečo, čo má hodnotu, pokúsila som sa po zúfalom rozhodnutí ešte raz pristúpiť k svätej spovedi a prisahala som si, že to bude naposledy. Celý týždeň som sa pripravovala intenzívnou modlitbou a tvrdými odriekaniami. ... Zvláštne, ale pravdivé: Hneď som pochopila, že tento zúfalý úkon dobrej vôle bola milosť. Môj farár P. Cristoforo Campana ma neodvrhol tak, ako som očakávala, vôbec sa nečudoval, neodsudzoval ma. ... Šestnásťhodinová svätá spoveď, rozdelená na tri etapy, mi umožnila zhodiť z pliec toto strašné bremeno a znovu mi priniesla pokoj.“

Farár vo farnosti Urbania, z ktorej Maria Teresa pochádzala, spoznal jej túžbu po hlbokom živote viery a po zjednotení s nebeským Otcom a zároveň jej veľkú ochotu prinášať zmierne obety. Táto citlivá, rozhodná duša konečne našla správneho vodcu, ktorý ju sprevádzal až do jej smrti. Ježiš ju mohol formovať a obdarovať milosťami, ktoré sú v dejinách Cirkvi jedinečné.

Keď v marci 1952 P. Cristoforo navštívil Mariu Teresu, stal sa svedkom jednej mystickej milosti, o ktorej mu už dva mesiace predtým písala v listoch. Keďže jej najskôr radil, aby hlas, o ktorom písala, ignorovala, chcel sa predsa len presvedčiť, či bola jeho rada správna. On sám rozpráva: „*Kým sa so mnou rozprávala, videl som, ako privrela oči, vnútorne bola akoby vzdialená a rozprávala sa s ,niekým neviditeľným,* ten však bol pre ňu úplne reálny. Trvalo to asi štvrt alebo pol hodiny a potom bolo všetko opäť normálne. Hanbila sa predomnou a povedala: „*Nie je to moja vina. Vy ste ešte stále tu?*““

P. Cristoforo videl, že pre Mariu Teresu by bolo nemožné ignorovať tieto mystické rozhovory, hoci sa o to z poslušnosti snažila. Keďže mali tieto dialógy vždy duchovný obsah, ktorý sa vo všetkom zhodoval s náukou Katolíckej cirkvi, P. Cristoforo rozhodol: „*Ak to Boh chce pre svoje ciele, nech sa stane jeho vôľa. Nechcem byť prekážkou v ceste, po ktorej chce Boh viesť túto dušu.*“

Duchovné materstvo pre kňazov

Tento fenomén sa opakoval každý utorok a piatok. Počas jedného takéhoto mystického zážitku sa hlas prostredníctvom Marie Teresy prihovril P. Cristoforovi: „V tomto stvorení chcem zopakovať svoje utrpenie. Ty ako jej duchovný vodca to môžeš prijať alebo odmietnuť, pretože ty si autorita, ktorá ma zastupuje. Ale vedz, že je to moja vôľa.“ – „Ale kto si?“ pýtal sa P. Cristoforo, hoci vnútorne pochopil, kto sa s ním rozprával. „Som Ježiš,“ dostal odpoveď. „Táto duša sa mi ponúkla a ja som ju prijal. Stane sa obetou pre spásu mnohých.“ Odvtedy už P. Cristoforo nepochyboval o pravosti jej mystického daru.

Už od januára 1952 Ježiš Mariu Teresu hlboko zjednocoval so svojim vykupiteľským utrpením. Každý piatok od 12. do 15. hodiny pretrpela na tele a na duši Ježišovu trojhodinovú smrteľnú agó-

niu – zmierne utrpenie, ktoré prinášala Bohu ako obeť za záchranu duší. Pán cez Mariu Teresu, ktorá bola v extáze, zvestoval P. Cristoforovi, že 11. apríla 1952 na Veľký piatok chce darovať neveste svojho utrpenia aj svoje rany. Presne o tretej sa udiala stigmatizácia na rukách, nohách a na boku Marie Teresy. Stigmy však boli viditeľné iba vtedy, keď to jej duchovný vodca uznal za potrebné a na zviditeľnenie dal svoje povolenie.

Maria Teresa obetovala svoj život v prvom rade za kňazov, zahŕňajúc medzi nich aj svojho duchovného otca. V jednom vrúcnom akte odovzdanosti Panne Márii napísala: „*Prijmi obeť môjho života ako výkupné za nich a urob svojich vyvolených svätými.*“

Plný nežnosti odpovedal Ježiš na oddanosť tejto duše tým, že 20. decembra 1952 jej – podobne ako predtým svätej Kataríne Sienskej a mnohým iným mystičkám – udelil dar mystických zásnub. Pritom povedal: „*Som ochotný byť tvojím ženíchom, ale chcem, aby sa mi moja nevesta stala podobnou: Bude prenasledovaná, pošliapaná, znevážená, neustále trpiaca na tele a na duši. ... Keď ňou budú ľudia opovrhovať, prijme ju Boh ako najvzácnejšiu perlu, získanú a odovzdanú ako výkupné, aby tak získala nebo pre mnohé duše.*“

Zmierna obeť za Rusko

*D*ňa 4. januára 1953 zomrela Ivana Puškinová, vnučka známeho ruského básnika Alexandra Sergejeviča Puškina. Tajne vyznávala katolícku vieru, organizovala podzemnú Cirkev v Rusku a vlastný život obetovala za záchranu svojho národa. V tomto duchu si vedome zvolila Stalinovu dušu, keďže jeho zločiny boli také neslýchané a kruté. Počas jednej trojhodinovej piatkovej agónie hovoril Pán Ježiš cez Mariu Teresu pátrovi Cristoforovi o smrti tejto ženy. Ježiš ho ako duchovného vodcu prosil, aby sa Marie Teresy spýtal, či by bola ochotná nahradiť túto zmiernu dušu so všetkými dôsledkami, ktoré sú spojené s obeťou za Rusko a za všetky krajiny ovládané ateistickým materializmom. Ešte počas extázy utrpenia Maria Teresa bez zaváhania odpovedala: „*Ak to Pán chce a ak mi k tomu dá potrebnú silu, prijímam.*“

Ešte v ten istý deň dostala silné bolesti a jej duch bol zovretý obrovským smútkom. Trvalo dlho, kým si zvykla na tento nový spôsob intenzívneho utrpenia. Popri fyzických bolestiach jej nebeský Otec zveril aj utrpenie z poníženia, keď zakusovala napr. osočovanie a neprajné reči zo strany svojich blízkych. Satan ju tiež fyzicky týral a zraňoval, čo ju veľmi oslabovalo.

*K*eď sa začiatkom marca 1953 dostalo na verejnosť, že Stalin zomiera, Ježiš sa láskavo a s veľkým rešpektom obrátil cez Mariu Teresu na P. Cristofora: „*Teraz ťa o niečo poprosím, ale len ak to dovoľíš a ona to prijme. Skôr ako Stalin zomrie, chcem mu, navzdory všetkým jeho zločinom, ponúknuť možnosť záchrany, tak ako ju ponúkam všetkým vykúpeným. Ak ste obaja ochotní, prosím vás, aby ste tie ‚tri hodiny‘ obetovali za Stalinovu dušu. Neľakajte sa však toho utrpenia.*“ Maria Teresa privolila, že toto zmierne utrpenie poniesie. Jej duchovný vodca neskôr napísal: „*Na toto nevýslovné utrpenie nikdy nezabudnem. Pri pohľade naň som plakal od hrôzy a chcel som kričať: ‚Dost! Dost!‘*“

Jozef Stalin zomrel 5. marca 1953 v Moskve. Nikto nevie, či ponúknutú milosť prijal. Stalin bol jednou z tých osôb, o ktorých sv. Faustína Kowalská napísala: „*Božie milosrdenstvo neraz zasahuje hriešnika v poslednej chvíli zvláštnym a tajomným spôsobom. Podľa vonkajších znakov sa nám zdá, akoby všetko bolo stratené, ale nie je to tak. ... Navonok ničím neprejavuje ani ľútosť, ani skrúsenosť, pretože na vonkajšie veci už nereaguje. Ó, aké nepochopiteľné je Božie milosrdenstvo!*“

Hrozné však je, že sú aj duše, ktoré dobrovoľne a vedome túto milosť odmietajú a pohrdajú ňou. Hoci už zomierajú, milosrdný Boh dáva duši jasny vnútorný okamih, a ak duša chce, má možnosť vrátiť sa k Bohu.“ (Denníček č. 1698)

Neuhraditeľný zdroj informácií pre pápežov

Od ruskej Októbrovej revolúcie v roku 1917 boli v celom Sovietskom zväze a potom vo všetkých krajinách východného bloku až po Čínu biskupi, kňazi a veriaci pre svoju vieru prenasledovaní, deportovaní do pracovných táborov alebo zavraždení. Snahy komunistickej vlády sa upriamovali na to, aby prerušili všetky informačné kanály, ktoré by mohli podať správy o hrôzostrašných pomeroch za železnou oponou. V tejto extrémnej situácii, keď ľudská pomoc nebola možná, zasiahol sám nebeský Otec. Prenasledovaným kresťanom prichádzal na pomoc najrozličnejšími spôsobmi, no celkom výnimočne pôsobil práve cez Mariu Teresu Carloni. Keď pápež Pius XII. počul o tejto talianskej mystičke, chcel sa s ňou osobne stretnúť. Preto ju opakovane pozýval na večeru, po ktorej ho Maria Teresa až do skorých ranných hodín presne informovala o všetkom, čo sa dialo za železnou oponou. Pápež často plakal, keď mu Maria Teresa rozprávala o utrpeniach biskupov, kňazov a veriacich v koncentračných táboroch. Popri štrnástich oficiálnych audienciách bola Maria Teresa so Svätým Otcom v kontakte aj nadprirodzeným spôsobom, ak si to vyžadoval núdzový stav prenasledovanej Cirkvi. 30. septembra 1956 sa dokonca splnilo pápežovo želanie a on mohol byť svedkom piatkového utrpenia Marie Teresy. Práve preto prišla do letnej rezidencie pápeža, kde pretrpela Ježišovo utrpenie, kým Svätý Otec plakal, klačiac vedľa nej. Uvedomoval si, že táto zmierna obeta pomohla kresťanom za železnou oponou viac ako všetky diplomatické rokovania.

Jedným z tých, ktorým Maria Teresa mohla pomôcť, bol arcibiskup v Záhrebe a prímas Juhoslávie Alojzije Stepinac (1898 – 1960), ktorý bol v roku 1945 vo vykonštruovanom politickom procese odsúdený na 16 rokov väzenia a na nútené práce. Po šiestich rokoch biskupa z väzenia prepustili a mohol odísť do svojej rodnej dediny Krašić, kde v domácom väzení žil až do svojej smrti pod najprísnejším policajným dozorom. Hoci Alojzije Stepinac nemohol oficiálne vykonávať svoju biskupskú službu, udelil mu pápež Pius XII. v januári 1953 hodnosť kardinála. Napriek prenasledovaniu kresťanov sa v jeho diecéze niekoľkým kňazom podzemnej Cirkvi podarilo pastoračne pôsobiť. Tajne zhromažďovali veriacich, slúžili sväté omše a vysluhovali sviatosti. Ako rád by sa arcibiskup zúčastnil na takýchto stretnutiach v horách, avšak znemožňovali mu to nielen strážcovia, ale aj závažné ochorenie nôh, ktoré si privodil v pracovnom tábore. Boh vo svojej добрote však našiel inú, Božiu cestu. Jedného dňa v roku 1954, bolo to v nedeľu popoludní, sa Pán Ježiš Marie Teresy spýtal, či je ochotná vziať na seba kardinálove utrpenia, aby on mohol nepozorovane odísť do hôr k svojim veriacim. Hneď ako privolila, dostavili sa prudké bolesti v nohách, takže si musela okamžite ľahnúť. Neskoro v noci ju bolesti opustili a nohy jej opätovne a bez najmenšieho obmedzenia slúžili. Medzitým sa prímasovi podarilo tajne stretnúť so svojimi veriacimi. Táto nedeľa sa stala začiatkom misie, ktorou nebeský Otec poveril Mariu Teresu: vziať na seba utrpenia prenasledovaných kresťanov, predovšetkým biskupov za železnou oponou, aby zostali verní Kristovi a mohli posilňovať tých, ktorí sú im zverení.

Bilokácia

Neprávosti páchané na prenasledovaných kresťanoch často prekračovali mieru únosnosti, takže mnohým hrozilo telesné či psychické zruštenie. Aby mohla Maria Teresa týmto verným svedkom viery pomáhať, dostala od Boha dar bilokácie. Kým fyzicky sa nachádzala vo svojom byte v Urbanii v Taliansku, bola zároveň pri tých, ktorí potrebovali jej pomoc. Prvý, ku komu ju nebeský Otec poslal, bol prímás Poľska Stefan Wyszyński (1901 – 1981), ktorý sa po prežitých mučeniach, 6. decembra 1954 nachádzal v najkrajnejšej núdzi a už takmer nevládal. Od tohto okamihu posielal Pán Mariu Teresu často do koncentračných táborov, kde utešovala kresťanov v ich utrpení, povzbudzovala biskupov a kňazov a niektorým pomohla utiecť. Dostala sa k mnohým informáciám o podzemnej Cirkvi v krajinách východného bloku. V bilokácii mohla prechádzať cez zamknuté brány a ploty s ostnatým drôtom, vedela, kde sú položené míny, a bola viditeľná iba pre tých, ku ktorým bola poslaná. Týmto spôsobom bolo možné, že pápežovi Piovi XII., Jánovi XXIII., Pavlovi VI. a Jánovi Pavlovi II. mohla podať informácie priamo z podzemnej Cirkvi, informácie, ktoré, okrem zainteresovaných, nemohol vedieť nikto iný. Bol to neoceniteľný zdroj informácií. A tak sa Maria Teresa dostala do kontaktu s podzemnou Cirkvou Sovietskeho zväzu, Československa, Bulharska, Juhoslávie, Číny a juhovýchodnej Ázie.

Pius XII. poveril Mariu Teresu, aby zorganizovala tri tajné stretnutia, na ktorých by sa mohli stretnúť a porozprávať zatknutí cirkevní hodnostári z rôznych krajín pod komunistickou nadvládou. Takéto tajné stretnutia boli nevyhnutné, aby podzemná Cirkev dokázala prežiť, ale ich uskutočnenie bolo z ľudského hľadiska absolútne vylúčené. Iba vďaka mystickým darom, ktoré mala od nebeského Otca, bola Maria Teresa schopná zorganizovať tieto tajné stretnutia. Stalo sa tak v Innsbrucku, Aténach a Norimbergu. Ona sama sa na nich tiež mohla zúčastniť, tentoraz osobne, nie v bilokácii. Pri organizácii jej veľmi účinne pomáhal mladý Maďar (s krycím menom Philipp Trotzki), veľmi nadaný komunistický funkcionár, ktorého si maďarskí i zahraniční komunisti pre jeho schopnosti veľmi vážili. V skutočnosti išlo o seminaristu, ktorému kardinál Mindszenty, inšpirovaný Duchom Svätým, tesne pred svojím zatknutím zveril tajomstvá Cirkvi v Maďarsku, hoci mal tento mládenec vtedy iba 16 rokov. Potom sa Philipp ukrýval a znova sa objavil až po troch rokoch a to ako militantný komunista. Vďaka svojej inteligencii a dynamike urobil rýchlu kariéru, stal sa zástupcom riaditeľa väznice, v ktorej bol zavretý aj Mindszenty, ba dokonca zastával vedúce pozície na maďarskom ministerstve zahraničných vecí. Toto všetko však robil iba preto, aby mohol slúžiť Cirkvi. Kardinál Mindszenty mu úplne dôveroval, a preto ho vo väzení tajne vysvätil za kňaza a o tri roky neskôr na výslovné želanie pápeža Pia XII. ho tak isto v tajnosti vysvätil za biskupa. Už ako mladý kňaz prinášal kresťanom vo väzeniach sväté prijímanie. Vďaka jeho medzinárodným stykom a pozícii na ministerstve zahraničných vecí sa Philippovi podarilo zariadiť, že arcibiskupa Stepinaca, prímasa Juhoslávie, pustili z domáceho väzenia a dovolili mu vycestovať. Tiež vybavil, že maďarský prímás kardinál Mindszenty mohol na niekoľko dní opustiť väzenie. S falošnými pasmi, oblečení do civilu sa obaja arcibiskupi stretli 5. – 9. júna 1955 v Innsbrucku. Bola tam aj Maria Teresa, Philipp Trotzki a Adolf P., rakúsky kňaz maďarskej podzemnej Cirkvi. Po stretnutí zostavila Maria Teresa rozsiahlu správu, ktorú potom odovzdala pápežovi Piovi XII. V archíve je ešte dnes uchovaný list, ktorý Alojzije Stepinac napísal pátrovi Cristoforovi. List sa začína slovami: „*Krásne Rakúsko, ale ešte krajšia je duša Marie Teresy!*“ Krátko po poslednom tajnom stretnutí v Norimbergu (31. mája 1956) Philipp ako 24-ročný, úplne vyčerpaný svojím obetavým nasadením, zomrel koncom júna na nevyliciteľnú pľúcnu chorobu.

K keď 25. januára 1959 pápež Ján XXIII. ohlásil ekumenický koncil, veľmi mu záležalo na tom, aby sa našli možnosti a prostriedky, aby sa na ňom mohli zúčastniť aj cirkevní hodnostári z krajín za železnou oponou. Na to mu poslúžili cenné kontakty, ktoré s prenasledovanou Cirkvou nadviazala Maria Teresa. Začiatkom decembra 1959 mystička Maria Teresa v bilokácii putovala počas 17 dní do mnohých krajín, kde bola Cirkev prenasledovaná (Poľsko, Čína, Indonézia, Severná Kórea, Rusko, Ukrajina, Litva, Lotyšsko, Estónsko, Československo, Maďarsko, Juhoslávia, Rumunsko, Bulharsko, Albánsko a Východné Nemecko). Vždy v noci zhromažďovala jednotlivých predstaviteľov kresťanských cirkví, aby mohli spoločne vypracovať smernice pre klérus podzemnej Cirkvi, ktoré potom predložila pápežovi Jánovi XXIII. na diskusiu o ekuméne. Svätému Otcovi odovzdala aj príspevky tých biskupov, ktorí mali zakázané vycestovať z krajiny a nemohli sa na koncile zúčastniť. Zároveň tlmočila týmto biskupom odkaz Svätého Otca. Vyčerpaná si do svojho denníka zapísala: „*Precestovala som celý svet, aby som odovzdala slová Svätého Otca!*“

Maria Teresa viackrát navštívila aj ukrajinského arcibiskupa, ktorým bol vtedy Josyf Slipyj (1893 – 1984), 18 rokov väznený v rôznych gulagoch na Sibíri. Informácie, ktoré získala od neho ako od hlavy ukrajinskej Gréckokatolíckej cirkvi zjednotenej s Rímom, potom odovzdala Svätému Otcovi. Tiež mohla väznenému arcibiskupovi tlmočiť novinky o veriacich podzemnej Cirkvi v jeho domovine, čo získala tiež v bilokácii.

A keď prenasledovaní kresťania na Ukrajine nevideli svojho pastiera, mohli s ním byť v kontakte práve vďaka Marii Terese. Ježišovým neporovnateľným víťazstvom nad ateisticko-militantným režimom bolo, keď v roku 1963 dosiahol pápež Ján XXIII. u Chruščova, že arcibiskup a neskorší kardinál Josyf Slipyj bol prepustený a mohol sa zúčastniť na koncile v Ríme. Tu sa – už na slobode – stretol aj s Mariou Teresou. Môžeme si len predstavovať, aké dojímavé muselo byť ich stretnutie v Ríme v marci 1963, keď sa stretli tí, ktorí sa vlastne spoznali už dávno predtým na Sibíri, keď arcibiskupa navštevovala Maria Teresa v bilokácii. Pápež Ján XXIII. spoznal veľkosť povolania Marie Teresy tak jasne, že jej podobne ako jeho predchodca Pius XII. opätovne zveril prenasledovanú Cirkev. Keď Maria Teresa 3. júna 1963 v bilokácii navštívila zomierajúceho pápeža, odovzdal jej svoj duchovný testament: „*Obetoval som svoj život za koncil a za umlčanú Cirkev. Teraz zomieram, ty však musíš žiť. Nech sa to, za čo som obetoval svoj život, stane zmyslom tvojho života, celkom sa tomu oddaj. To je dedičstvo, ktoré ti zanechávam.*“

*Z*volenie pápeža Jána Pavla II. bolo pre Mariu Teresu veľkou radosťou, pretože kardinála Wojtyłu poznala z jedného zo stretnutí s kardinálom Wyszyńskim, vtedajším biskupom vo Varšave. Ján Pavol II. študoval všetky dokumenty týkajúce sa tajných misií, ktoré Maria Teresa zanechala pápežovi Piovi XII., a túto omilostenú mystičku prijal na prvej súkromnej audiencii 20. januára 1979 veľmi láskavo a starostlivo. Tieto dve veľké duše mali pranie stretávať sa aj častejšie, ale telesná slabosť Marie Teresy jej už nedovoľovala často cestovať. A predsa jej ešte nebeský Otec daroval možnosť, aby po atentáte 13. mája 1981 strávila niekoľko hodín pri posteli zraneného pápeža na klinike Gemelli. Bola pri ňom od pol deviatej večer do jednej hodiny po polnoci a potom o všetkom do detailov informovala svojho duchovného vodcu.

Maria Teresa stále hlbšie chápala svoje povolanie zmiernej obety. Musela sa podrobiť viacerým operáciám, neustále trpela bolesťami chrbtice a mala problémy s dýchaním. Jedla málo a svoj spánok často prerušila, aby mohla pomáhať druhým.

Navonok žila utiahnuto vo svojom skromnom byte v Urbanii, zbierala a posielala peniaze, potrebné materiálne veci a náboženské predmety prenasledovanej Cirkvi a v poslušnosti zapisovala všetky svoje zážitky. V jej okolí sotva kto vedel, že táto skromná, tichá žena niesla na svojich pleciach bremeno veľkej a zodpovednej misie pre Cirkev. Maria Teresa zomrela 17. januára 1983 vo veku 63 rokov. Na jej náhrobnom kameni sú slová, ktoré si sama vybrala: „*Mihi vivere Christus est, et mori lucrum.*“ – „*Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.*“ Jej život opäť len dosvedčuje, že tá najúčinnejšia misijná práca je modlitba a obetované utrpenie. Práve to urobilo z Marie Teresy ženu, v ktorej našli oporu kňazi, biskupi, kardináli a dokonca aj pápeži. Zároveň nám jej život poukazuje na veľkú lásku nebeského Otca, ktorý sa mimoriadnym spôsobom stará o svoje deti v krajinách, kde je ešte aj dnes Cirkev prenasledovaná a utláčaná.

Aj pápež Pavol VI. dostával od Marie Teresy najnovšie informácie o prenasledovaných kresťanoch na Východe. Ako výraz úcty a vďaky za všetko, čo táto veľkorysá duša urobila pre Cirkev a pápeža, jej Svätý Otec daroval tento vzácny kríž a zároveň jej udelil vysoké vatikánske vyznamenanie, čestný kríž Pro ecclesia et Pontifice.

Prameň: Alberto Di Chio, Luciana Mirri, Maria Teresa Carloni, Apostola della Chiesa Perseguitata, Perugia 2005

Fajčil Bibliu

*„V našom živote musí byť Ježiš postavený celkom hore na sviatnik!“
Toto je zvolanie, ktoré odznelo v príhovore k protestantom jednej švajčiarskej obce,
kde v decembri 2019 Willi, 65-ročný Wilhelm Buntz rozprával o svojom živote
ťažkého zločinca. Všetci prítomní ho počúvali s veľkým záujmom.*

*W*illiho život sa skutočne skôr podobá napínavej kriminálke, príliš drsnej na to, aby to mohla byť pravda, keby o tom nesvedčilo 148 tetovaní na jeho tele – jedno tetovanie za každý trestný čin. To sú tí nemí svedkovia jeho boja o uznanie, ale predovšetkým je to jediný výkrik túžby po láske jeho pozemského otca, ale aj po láske nebeského Otca. To všetko však pochopil tento bývalý väzeň až dlho po svojom obrátení.

Willi Buntz sa narodil v roku 1954 v nemeckom meste Ulm. Jeho matka nechcela prijať svoje tretie dieťa a tak chlapčeka, ešte malé dojča, jednoducho nechala na poli. Bol však nájdený a následne strávil šesť mesiacov v nemocnici. Odvtedy sa toto traumatizované dieťa, ktoré nikdy nepoznalo lásku, stalo neriešiteľným problémom ako pre svojho otca, tak aj pre psychologov a vychovávateľov. Pri pohľade späť Willi hovorí: „*Bil som súrodencov, odstrihával dievčatám vrkoče a kradol som už v škôlke. Bil som dovtedy, kým netiekla krv, preto ma už čoskoro volali ‚krvavý Willi‘. Všetci ma nenávideli a báli sa ma.*“ Pretože nič nepomáhalo, už ako šesťročný prišiel do prvého z mnohých detských domovov. Keď tento „beznádejný prípad“ ako 18-ročný s ukradnutým autom spôsobil nehodu, pri ktorej jeden policajt zomrel a druhý zostal ochrnutý, „*stal sa zo mňa, svalnatého bitkára, zločinec.*“ Takto sa vyznáva samotný Willi. Avšak až po umiestnení do ústavu pre mladistvých nastal prudký vzostup jeho zločineckej kariéry: krádeže, lúpež drahokamov, obchodovanie so zbraňami,

obchodovanie s ľuďmi, úmyselné zabitie. Po jednej bankovej lúpeži Buntza zradil jeho komplic. Willi bol hľadaný v celej krajine a len vďaka televíznemu vysielaniu Nevyriešené akty XY ho nakoniec v mestskej štvrti Sankt Pauli v Hamburgu zatkli. Rozsudok pre 23-ročného Williho znel: 14 rokov odňatia slobody s následným zadržaním v preventívnej väzbe, teda celkom 25 rokov za mrežami.

*V*o väzení boli bitky a pokusy o útek pre Williho na dennom poriadku. Najvyšším trestom za tieto priestupky bola prázdna väzenská cela v pivnici. Nachádzala sa v nej iba jediná kniha – Biblia. Výtržník býval v tejto cele zatvorený takmer každý týždeň a často aj niekoľko týždňov po sebe. To najťažšie pre neho však bolo, že nemohol fajčiť. „No podarilo sa mi tam prepašovať tabak a na šťastie bola v cele aj hrubá ‚farárska kniha‘, ktorej cenu som rozpoznal veľmi rýchlo. S pôžitkom som vytrhol prvú tenkú stranu a posmešne som zvolal: *„Pozri, ty úžasný Boh, čo môžem urobiť s tvojím slovom!“* Len zo vzdoru – a aby mi čas rýchlejšie plynul – som si podrobne prečítal celú prvú a poslednú stranu. Potom som papier dvakrát zložil, roztrhol ho a hneď som mal štyri papieriky na cigarety. Jeden z nich som vzal, rozsypal na ňom tabak a zroloval. Potom som si zapálil svoju prvú ‚svätú cigaretu‘. Fajčím Bibliu, pomyslel som si a rozosmial som sa. Počas šiestich rokov som na samotke vyfajčil celý Starý zákon. A každú z tých strán som si pozorne prečítal, niekedy dokonca viackrát. Väčšina textov ma však nechávala ľahostajným.“ Ale postupne sa Willi dostal k blahoslavenstvám v Novom zákone, ktoré sa ho tak dotkli, že vyzval Boha: *„Ak naozaj existuješ a máš plán s mojim životom, tak ma musíš zmeniť. Ale ja sa zmeniť len tak nenechám. Ak si naozaj mocnejší a podarí sa ti zmeniť ma, tak urob so mnou niečo, čo má zmysel. A skutočne, Boh bol silnejší ako ja. To mi zachránilo život.“*

Dozorcovia si ako prví všimli Williho premenu: už týždne žiadna bitka, žiadne nadávky, žiadna nenávisť. Ani on sám už nepociťoval potrebu násilia a spoluväzňovi z vedľajšej cely sa priznal: *„Dieter, ja verím! Živý Boh je väčší ako ja!“* Pre jeho nápadne dobré správanie sa dokonca riaditeľ väznice osobne zasadil za jeho podmienené prepustenie. Tak sa – ako 31-ročný – dostal 15. februára 1985 na slobodu.

„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti“ (1 Jn 1,9). Keď si toto Willi v Prvom Jánovom liste prečítal, na kolenách vo svojej cele prosil Boha o odpustenie; jednotlivo za každý trestný čin. „Spáchal som 148 trestných činov, na základe chýbajúcich dôkazov ma zbavili obžaloby v sto prípadoch. Teraz som však úpenlivo prosil: Pane, nemôžeš predsa odo mňa očakávať, že sa verejne vyznám zo svojej viny! To by ma stálo ďalších 5-10 rokov a ja mám byť o pol roka prepustený! Nakoniec som napísal list štátnemu prokurátorovi. Bolo to moje verejné priznanie: V 100 prípadoch, 100-krát vinný!“ S obavami si potom Willi prečítal odpoveď prokurátora: *Váš spis má 100 bodov obžaloby, z čoho vyplýva 130 rokov!*

Prokurátor však na zvlášť priloženom liste tiež uviedol: *„Drahý brat Buntz! Spomínam si ... ako obžalovaný ste boli pre mňa skutočná výzva. O to viac ma potešilo čítať, že ste sa úprimne zmenili a teraz žijete svoj život s Bohom. ... Pretože som kresťan, moje srdce sa zaradovalo. Pretože som však prokurátor, platí, čo nariaďuje zákon ... Spracoval som Vaše priznanie ... a zvažil som ho v porovnaní s prislúchajúcim trestom. ... V súlade s § 154 trestného poriadku týmto proces ukončujem ... a želám Vám Božie požehnanie a všetko najlepšie k Vášmu prepusteniu 15. februára 1985!“* O niekoľko mesiacov neskôr bol 31-ročný Willi už na slobode.

*P*očas jedného roka cestoval Willi po celom Nemecku za ľuďmi, ktorým v minulosti ublížil a urobil niečo zlé, aby ich poprosil o odpustenie. Predovšetkým sa, samozrejme, chcel zmieriť so svojím otcom, pretože obaja niesli veľa viny. Pri vzájomnom stretnutí počas vyšetrovacej väzby v Innsbrucku, keď otec svojmu 18-ročnému na smrť nešťastnému synovi vyfal zauchá, namiesto

toho, aby ho vzal do náručia, sa Williho obraz o otcovi zrútil. Naposledy sa stretli pri procese a navzájom si želali smrť. Aj po obrátení sa Willi zakaždým zarazil, keď v Biblii čítal, ako Ježiš vyslovil: „Otče môj,... Abba, Otče,...!“ On si s týmto pojmom nespájal nič pozitívne: „*Nedokázal som prijať Boha ako Otca. Nemohol som vysloviť slová Otčenáša a modliť sa k Bohu ako k Otcovi. Tušil som, že môj problém s Otcom na nebesiach súvisel s problémom s mojím pozemským otcom.*“

*W*illi bol ochotný odpustiť, ale s vlastným otcom nemal žiadne kontakty. Rozpráva: „Až v roku 1993, keď som sa prihováral k alkoholikom v Dome spásy v Schwarzenbergu, sa ma vedúci domu spýtal: ‚*Helmi, vedel si, že tvoj otec býva celkom blízko?*‘ Zavolať môjmu otcovi a podal mi slúchadlo. Niekoľko minút sme obaja mlčali, potom sa ma otec spýtal: ‚*Si to skutočne ty?*‘ – ‚*Áno,*‘ s námahou som odpovedal, ‚*som to naozaj ja.*‘ – ‚*Už nie si vo väzení,*‘ skonštatoval. ‚*Boh ma vyslobodil,*‘ odvetil som slabým hlasom a počul som sa povedať: ‚*Stretnime sa v lese!*‘ Vedel som, aký to bol silný symbol, aká to bola veľká výzva, aká provokácia. Do lesa ma otec vždy vliekol vtedy, keď ma chcel naozaj poriadne vypráskať, a to bez svedkov, aby sa to nedozvedeli susedia. A ja som sa chcel predsa zmieriť! Na môj údiv otec tento návrh prijal.

Tak som s trasúcimi sa kolenami cestoval tých zopár kilometrov na miesto stretnutia. Bola zima a mrzlo. Zašiel som asi 100 metrov do lesa. A zrazu som stál pred ním. Niekoľko minút sme na seba len uprene hľadeli. Nie agresívne, ba ani so zlosťou, len nekonečne smutne a bezradne. Všetko to utrpenie, všetka tá bolesť, všetky tie premrhané šance! Zrazu som sa začal zľahka usmievať. Či to azda bola nádej na možné zmierenie? Usmial som sa. A aj v ňom som uvidel citeľnú úľavu a uvoľnenie. Zhlboka sa nadýchol a zrazu sme obaja súčasne otvorili náruč a objali sa. Bolo to po prvýkrát v mojom živote, že som sa s mojím otcom objal! Toto prvé objatie sa vlastne nemalo udiť až keď som mal takmer 40 rokov. Potom sme si navzájom pozreli do očí. Slzy nám zaliali tvár a ja som s pohnutím v hlase začal rozprávať, ako sa mi dovedy vodilo. Naše nohy mrzli, ale nám to bolo jedno. Poprosil som otca o odpustenie za všetko a aj on ma poprosil o odpustenie za všetky tie bitky a ostré, nevrlé slová. Dve hodiny sme stáli a prechádzali sa v tmavom lese, ale do našich srdc vstupovalo svetlo. V určitom momente sme obaja padli na kolena a na roztopenom snehu sme ďakovali Bohu za to, čo len Boh sám mohol urobiť možným. Môj otec sa mi stal dobrým priateľom a bol ním až do svojej smrti, keď vykúpený – v každom slova zmysle – v pokoji odišiel z tohto sveta.

*K*eď som sa zmieril so svojím otcom, zmenil sa aj môj vzťah k Bohu. Súvislosť, ktorú som tušil, sa potvrdila. Teraz, keď padol múr medzi otcom a mnou, dokázal som stále viac prijať Boha ako môjho nebeského Otca. Teraz, keď som zažil, že otec dokáže aj odpúšťať, bolo pre mňa jednoduchšie prijať odpustenie od nebeského Otca. O to dôležitejším sa pre mňa stalo, aby som bol od začiatku dobrým otcom pre mojich dvoch synov. Aj keď ani doteraz neviem, ako sa vychovávajú deti, predkladám to všetko Bohu a prosím ho o múdrosť. Ak deti urobili chybu, musia v každom prípade cítiť, že mama a otec ich aj napriek tomu milujú. Potrebujú našu lásku! Prednedávnom som ležal na gauči a môj teraz už takmer dospelý syn ma pohladil po chrbte a povedal: ‚*Tati, mám ťa tak rád!*‘ V tomto momente som vedel, že som urobil hádam aj niečo správne.“

Hlavný prameň:
Wilhelm Buntz, Der Bibelraucher. Die knallharte Lebensgeschichte
eines Ex-Knackis, SCM Hänssler 2019

Náš „dad“ - náš ocko

Sestra Martina pochádza z Indiany v USA a pôsobí na misijnej stanici v nemeckom meste Neuss. Venuje sa deťom a mládeži z anglicky hovoriacich farností a rodinných spoločenstiev žijúcich v Bonne a Düsseldorfe. Väčšina z nich býva v Nemecku len prechodne, maximálne 5 rokov, keďže ich otcovia pracujú buď ako piloti, diplomati, inžinieri nejakého medzinárodného koncernu, alebo sú činní pri vojsku. Cez víkend pripravuje sr. Martina deti na prijatie prvého svätého prijímania alebo sviatosti birmovania. Jej zverenci sú naozaj z celého sveta: z Anglicka, Írska, Južnej Ameriky, Afriky, z USA, Austrálie, Číny. A tento rok pribudla do anglickej farnosti dokonca jedna rodina zo Španielska. Deti sú často veľmi spontánne a živé, mávajú mnoho takých otázok, ktoré by dospelému ani len nenapadli, alebo kladú otázky, ktoré by nás ľahko priviedli do pomykova. Na jednej z hodín katechizmu sa sr. Martina rozprávala s prvoprijímajúcimi deťmi o Bohu a snažila sa im okrem iného vysvetliť Najsvätejšiu Trojicu: „Boh stvoril nebo a zem. On je Otec, Syn a Duch Svätý, v troch osobách, ale len jeden jediný Boh.“ Sprvoti sa zdalo, že malým takéto vysvetlenie vcelku postačuje. No po chvíľke sa ozval sedemročný Alex: „Kto je Boh Otec?“ V prvom momente prekvapenia misionárka celkom nevedela, čo má odpovedať. Najskôr teda skúsila: „On je Stvoriteľ.“ S tým však Alex nebol celkom spokojný: „Ale, kto je Boh Otec?!“ dožadoval sa presnejšieho vysvetlenia. Sestra Martina sa teda pokúsila inak: „On jednoducho stojí nad všetkým.“ Ani táto odpoveď mu však nestačila. Tak napokon povedala celkom jednoducho: „On je náš dad – ocino, náš ocko v nebi.“ Tým trafila presne do čierneho! Aj 6-ročný Adrián s tým plne súhlasil a s detskou úprimnosťou zvolal: „Tak prečo ho jednoducho nevoláme dad – ocko?“

Sr. Martina dodáva: „Od tejto vyučovacej hodiny sa často rozprávame o Bohu Otcovi ako o našom ockovi, s ktorým sa dá o všetkom porozprávať a ktorý sa o všetko stará ako naozajstný otec. Gabriel, náš ďalší malý filozof, nevychádzal z údivu a radostne – ako to vedia len deti – zvolal: „Juchú, tak mám teda dvoch ockov! Jedného na nebi a druhého na zemi!“ Veru, čomu všetkému sa dá priučiť práve od detí!“